

Narkissos en Echo

Er was eens een waternimf die een welgeschapen kind had gekregen. Een jongen was het. Hij werd door zijn moeder Narkissos genoemd.

De andere nimfen kwamen naar hem kijken. 'Wat een engel-tje,' riepen ze. 'Kijk toch eens, die ogen en dat neusje. Ach, wat een mooi kind!'

De moeder luisterde maar half. Ze had de baby op schoot en streelde zijn gezichtje. Mooi? Ja, natuurlijk was haar kind mooi. Het was het mooiste kind dat ooit was geboren! Ze klemde Narkissos stevig tegen zich aan. Zo'n beeldig jongetje, dacht ze, o, als ik hem maar nooit kwijtraak! En vanaf dat moment was ze doodsbang dat hem iets zou overkomen.

Voor haar eigen geruststelling ging ze naar de blinde ziener Teiresias. 'Teiresias, vertel me toch... Zal mijn jongen oud worden, heel oud?'

De ziener staarde enige tijd in het niets. Toen zei hij: 'Je zoon zal in leven blijven zolang hij zichzelf niet ziet.' En met deze raadselachtige uitspraak stuurde hij haar naar huis.

De beeldschone baby groeide op tot een knappe jongeman. Elke dag weer vertelde zijn moeder hem hoe mooi hij was. En als zij het eens een keertje vergat, hoorde hij het wel van iemand anders. 'Wat heb je toch een beeldige krullen, wat heb je toch een prachtige mond!'

Op zijn vijftiende jaar liep Narkissos naast zijn schoenen van verwaandheid. Iedereen was verliefd op hem, meisjes en jon-

gens, mannen en vrouwen. Maar hij wilde van niemand iets weten. Ik zie er zo fantastisch uit, dacht hij, ik laat me niet aanraken door iemand die minder mooi is dan ik. Zelfs van de nimf Echo moest hij niets hebben.

Met deze Echo was iets bijzonders aan de hand. Ze was zo lieflijk als een nimf maar kon zijn, maar het spreken ging haar slecht af. Ze kon alleen de laatste paar woorden van een ander herhalen. Als haar vriendinnen vroegen: 'Heb je soms nieuwe kleren aan?' dan zei Echo: 'Kleren aan, kleren aan,' en dat was alles waartoe ze in staat was.

De nimf was hevig verliefd op Narkissos. Bij elke ontmoeting vloog ze hem om de hals: haar enige manier om te vertellen hoeveel ze van hem hield. Het gevolg was dat de jongen zich uit de voeten maakte zodra hij haar in het oog kreeg.

Echo huilde tranen met tuiten, maar ze gaf de moed niet op. Als ik hem weer zie, zal ik het anders aanpakken, besloot ze.

Het duurde niet lang of er deed zich een gelegenheid voor. Narkissos ging met een stel vrienden op jacht.

De nimf sloop achter hen aan en na een paar kilometer kreeg ze haar kans. Ze zag hoe Narkissos zich bukte. Hij maakte zijn ene sandaal wat beter vast, daarna de andere... Toen hij weer opstond was hij de rest van het gezelschap kwijt. Zoekend keek hij rond, maar hij zag niemand. Echo was zo wijs geweest om zich achter een laurierboom te verstoppen.

Narkissos zocht de hele omgeving af. Plotseling hoorde hij geritsel van bladeren. Dat zouden zijn makkers wel eens kunnen zijn. 'Zijn jullie hier?' vroeg hij.

'Hier!' was het antwoord.

De jongen bleef staan. 'Nou, kom dan!'

'Kom dan.'

'Nee!' Narkissos werd nu echt ongeduldig. 'Komen jullie maar, dan gaan wij samen...'

‘Wij samen!’ klonk het juichend, en het volgende ogenblik werd hij met vurige kussen overdekt.

De verschrikte Narkissos begreep wel wie daar om zijn nek hing. Echo! Echo, die hem voortdurend achternazet, net als al die anderen voor wie hij veel te goed was.

‘Los! Laat me los!’ krijste hij, maar het hielp niet. Razend greep hij de nimf om haar middel. Hij gooide haar met een grote boog op de grond en rende weg.

Echo bleef trillend van narigheid liggen. ‘Samen,’ had hij gezegd, ‘wij samen.’ Haar lieveling, haar prachtige blonde held. En nu dit! Snikkend sleepte ze zich weg van de plek waar Narkissos haar had neergesmeten.

Achter de boom, waar ze daarnet nog op hem had zitten wachten, stierf Echo van verdriet. Het enige wat van haar overbleef was haar stem, de echo van andermans woorden.

Intussen was Narkissos’ hooghartige gedrag bij de goden niet

onopgemerkt gebleven. Vooral de wraakgodin Nemesis vond dat hij het nu wel heel bont had gemaakt. Ik zal hem leren, dacht ze, ik zal hem leren hoe het voelt om vergeefs verliefd te zijn.

De eerste de beste keer dat Narkissos weer het veld introk, scheen de zon onbarmhartig op zijn mooie krullen. Er stond, anders dan anders, bijna geen zuchtje wind. Warm, hongerig en dorstig zocht hij na een tijdje de verkoeling van een meer. Hij boog zich voorover om te drinken, maar opeens zat hij doodstil. Daar, daar was... Het is een jongen, dacht Narkissos, een jongen net zo oud als ik. Wat heeft hij een heldere ogen, en zulk prach-

tig haar! Begerig strekte hij een hand uit. De jongen deed hetzelfde, maar toen Narkissos zijn hand wilde grijpen, voelde hij alleen maar water.

Zou hij zich vergist hebben? Gespannen tuurde hij omlaag. Ja, er was toch werkelijk iemand te zien. Hij haalde diep adem en stak nu beide armen uit. Weer maakte de figuur daarbeneden hetzelfde gebaar, en weer voelde Narkissos niets dan water tussen zijn vingers door gaan.

Er welde een onbekend gevoel bij hem op, een gevoel van hebzucht en wanhoop, van liefde en radeloosheid tegelijk. Hij kon zijn ogen niet afhouden van die heldere blik, die hals, die stevige schouders! Brandend van verlangen bukte hij zich om de mond van zijn geliefde te kussen. Maar al wat zijn lippen raakten, was het water van het meer.

Er vielen tranen uit zijn ogen. Tranen die het beeld van de wonderschone jongen deden vervloeien tot niets.

Narkissos beseftte dat hij niemand anders had gezien dan zichzelf. Maar hij beseftte nog meer. Hij wist nu hoe het was om van iemand te houden en hem niet te mogen aanraken. Om hem niet te kunnen beminnen, om hem kwijt te zijn. Hij sprong op en schreeuwde: 'Ik ben zo ongelukkig. O wee, o wee!'

Vanuit het bos kwam de stem van Echo. 'O wee!' Toen dat geluid was weggestorven, bleef het stil.

Narkissos gooide zich voorover op de grond. Hij wilde niets meer zien en niets meer horen, hij had geen honger meer en geen dorst. Hij werd verteerd door zijn verlangen en zo kwijnde hij langzaam weg. De voorspelling van Teiresias was uitgekomen.

Na zijn dood kwam zijn moeder naar het meer om hem te begraven. Maar op de plek waar Narkissos gelegen had, vond ze alleen maar een mooie gele bloem.